behøver ikke at gaa ind under *le régime dotal.* »Dotal« Ejendom er kun den, der i Kontrakten er opregnet og specielt betegnet som saadan. Den kan bestemmes som al Hustruens »nuværende og fremtidige Ejendom«, men den kan ogsaa indskrænkes til kun at udgøre en liden bestemt afgrænset Del af denne. Det, som da ikke i Kontrakten er udtrykkelig betegnet som dotalt, blir hendes Særeje. At en Ejendom betegnes som dotal, vil nu sige, at Bestyrelsen af den og Indtægten af den gaar over til Manden, som til Gengæld er ansvarlig for den lige over for Hustruen i Tilfælde af Ægteskabets Opløsning eller Bodeling. Dertil kommer, at hvis den i sin Helhed eller for en Del bestaar i fast Ejendom, saa kan denne ikke afhændes, hverken af Manden eller Hustruen eller begge i Forening. Til sidst er der den mest betydningsfulde Bestemmelse, at den dotale Ejendom under Ægteskabet hverken kan forøges eller formindskes. For at faa en klarere Forstaaelse skal vi gaa en liden Smule mere ind paa Fortolkningen af dette System i Praxis. Dog maa jeg her forudskikke den Bemærkning, at dette nok er det vanskeligste og mest omtvistede Felt i hele den ægteskabelige Formueslovgivning; der existerer en forvirrende Mængde Særskrifter om dette Æmne af franske og udenlandske Retslærde; jeg har kun haft Tid til at gaa igennem nogle faa af dem, og hvad jeg her tager med, er væsentlig et Sammendrag af deres Resultater; det, hvori samtlige har været enige, har jeg uden Betænkning taget med som nogenlunde uomtvisteligt, og hvor Autoriteterne ikke var enige, har jeg taget, hvad der forekom mig selv mest logisk og rimeligt.

Det Princip, man ved Fortolkningen af *régime dotal* maa gaa ud fra, er, at den dotale Ejendom tilhører Hustruen, men er bestemt til at være Bidrag til de fælles Husholdningsudgifter. Men Hustruen er umyndig, og den fælles Husholdning repræsenteres og administreres af Manden, altsaa har han Bestyrelsen af denne Ejendom. Alle Bibestemmelser maa derfor opfattes som Garantier for Hustruen og og Børnene mod Mandens mulige Tilbøjelighed til at sætte Ejendommen overstyr og derved berøve Hustru og Børn det, der er sikret dem som Grundfond til deres Underhold. Det blir altsaa Reglerne for Mandens Bestyrelse, som faar Betydning. Først og fremst maa man inden den dotale Ejendom skælne mellem fast og rørligt Gods. Al fast Ejendom er uafhændelig, ikke alene for Manden alene eller Hustruen alene, men ogsaa for begge i Fællesskab. Dog kan fast Ejendom byttes mod anden fast Ejendom; men er den tilbyttede Ejendom af mindre Værdi end den forrige, saa maa Manden af sin Privatejendom tilsvare Forskellen, og er Værdien større end for den oprindelige Ejendom, gaar Overskuddet ind under Hustruens Særeje. Hvad den rørlige Ejendom angaar, kan Manden saa nogenlunde skalte og valte med den efter Behag — dog fremdeles under Ansvar.

Om nogen, mens Ægteskabet varer, giver eller testamenterer Hustruen noget paa den udtrykkelige Betingelse, at det skal være dotalt, saa blir denne Betingelse, hvis Hustruen ikke ved Kontraktens Affattelse har konstitueret som dotal af sin fremtidige Ejendom, uden videre strøget; og omvendt, om dette sidste er Tilfældet, og nogen giver eller testamenterer hende noget paa Betingelse af, at det skal blive hendes Særeje, blir dette ogsaa en død Bestemmelse — altsammen efter Principet, at den dotale Ejendom under Ægteskabet hverken maa forøges eller formindskes. (Jouitou: Étude sur le système du régime dotal.) Dersom Hustruen har betegnet som dotal al sin »nuværende Ejendom«, og hun har en eller anden selvstændig Forretning, gaar ikke alene Virksomheden af denne Forretning, men ogsaa Forretningen selv ind under Mandens Administration (Marcadé og Jouitou).

I Tilfælde Manden under sin Bestyrelse skulde vise sig ødsel eller uforstandig eller i det Hele true med at sætte den dotale Ejendom overstyr, kan Hustruen forlange Bodeling, hvorved det hele gaar over til hendes Særeje, og Manden altsaa sættes udenfor. Hendes Administrationsevne blir da kun indskrænket af hendes Umyndighed, hvorom mere nedenfor. Ved Opløsning af Ægteskabet — Hustruens Død eller Skilsmisse — kan Hustruen eller hendes Arvinger strax kræve udleveret den faste Ejendom og det af den rørlige, som ikke i Kontrakten er bestemt værdsat; rede Penge og værdsatte Genstande kan først kræves erstattede et Aar efter Opløsningen.

Dotalejendom kan Hustruen dels konstituere sig selv ud af det, hun faktisk besidder ved Ægteskabets Indgaaelse, dels kan den fastsættes for hende af Forældre eller andre — ogsaa af Manden.

Undenfor Formuesforholdene finder vi først og fremst det gamle og vante Princip — Hustruens fuldstændige Umyndighed. Hun kan ikke føre Sag, ikke drive Forretning, ikke, selv om hun har Særeje, bortgive, sælge, pantsætte eller erhverve — med eller uden Forpligtelse — uden Mandens skriftlige Samtykke eller Underskrift paa Dokumentet. Dog gøres en Undtagelse for det Tilfælde, at hun driver selvstændig Forretning (est marchande publique), da hun kan forpligte sig og, om de lever i Fælleseje, ogsaa Manden for det, der angaar denne Forretning, uden Mandens Autorisation. Det er en i juridisk Henseende nok saa besynderlig Bestemmelse, men, som man kan